

*Barndoms
opplevelser
på Etterstad og
Vålerenga
på side 3*

*Max
Miller
Del 2 på side 10*

*Husk Kværnevandring mandag
8. juni fra kl 18.00
Møt opp på hjørnet Opplandsgata,
Smålensgata og Enebakkveien*

Klart for bydelsvandring til Kværner

Det er snart sommer, og laget vårt har den glede å sende ut den andre medlemsavisen i år.

Takket være gode tilbakemeldinger fra medlemmene og bra innsats fra styret, blir dette også et variert og spennende blad.

Vår oppfordring til medlemmene om å komme med sine egne historier og bilder, har også gitt resultater. Et godt eksempel på dette er Håkon Enghs fortelling om sine opplevelser fra barndom og ungdom på Etterstad og Vålerenga. Mange kommer sikkert til å nikke gjenkjennende når de leser hans gode historie. Vi takker Håkon så mye og sender stafett-pinnen videre til andre som sitter med interessante ting på hjertet. Om dere ikke ønsker å skrive selv, si fra til oss i styret, så tar vi en prat med dere.

Forrige gang hadde vi med første del av den nesten utrolige historien om Max Møller som reiste fra Vålerenga som ung mann og få år etter faktisk ble USA's første postflyver. Han ble en berømt i Amerika. Hvorfor denne hendelsen ikke ble særlig kjent og omtalt her i landet, får vi vite i denne avisen. Det er i hvertfall gøy å kunne dele dette med våre lesere.

I april hadde vi et nytt og vellykket medlemsmøte med godt frammøte. Vi var så heldige å få Thor Gotaas

på besøk igjen, og som vi husker fra 2 år siden, er han engasjert og morsom å høre på. Et av hans favoritttemaer er "de reisende" eller taterne. Han har samlet mye viktig informasjon om deres historie i Norge, og den serverte på en flott og interessant måte på møtet.

Før vi tar sommerferie, er det blitt en tradisjon hos oss å arrangere bydelsvandring i vårt eget område. Dette er et av de mest populære arrangementene vi har i løpet av året. Denne gang skal vi utforske andre områder på/rundt Vålerenga enn vi har gjort tidligere. Vi fikk for et par år siden et forslag om at vi bør avlegge et besøk på det som var en av de viktigste arbeidsplassene for mange på Vålerenga, nemlig Kværner. Vi valgte da å utsette dette på grunn av byggevirksomhet på området. Nå er første byggetrinn over, og mange har flyttet inn i nye boliger på det gamle fabrikkområdet.

Er det noen som kjenner Kværner som sin egen bukselomme, så er det vår nestleder Knut Roar Westbye. Her bodde han og vokste opp med faren ansatt på Kværner Brug. Benytt denne anledningen til å få førstehands kjennskap til dette spennende området hvor en av hjørnesteinsbedriftene på Vålerenga lå fra 1853 til 1999. Vi vet at OBOS hadde sin egen vandring fra Hølsfyr til Kværner gjennom Vålerenga for ikke lenge siden. Til de av dere som var med på denne og er i tvil om det er noen vits i å være med på vår tur, kan vi love dere et ganske annet

innhold. Vi kommer til å velge en annen rute og ha en mer lokal vinkling på innholdet. Det er selvfølgelig også andre passende ting å flette inn underveis. Også denne gangen stiller jentene våre på kjøkkenet vårt opp, så vi runder av turen med våre velsmakende vafler og nykøkt kaffe på vårt etter hvert faste tilholdssted, i kirkestua. Mye skjer framover til tross for ferie. Styret kommer til å jobbe med neste års kalender og bokprosjektet om Kyter'n også i sommermånedene. Spennende utkast av deler av boka har vi allerede fått presentert, og vi ser fram til fortsettelsen og det endelige resultatet. I tillegg til dette fikk vi inn nye opplysninger fra beboere på Vålerenga som hadde mye med Kyter'n å gjøre på 1970-tallet. Dette er vi selvsagt glade for, og dette skal vi også få med i boka.

Den 29. august er det internasjonalt torgdag for bydel Gamle Oslo på Grønlands torg. Dette er en fin anledning for oss å synliggjøre oss for resten av bydelen, og i de siste årene har vi fått viktige kontakter når vi har stått der på stand. Det hadde vært hyggelig om medlemmene våre stakk innom oss der nede. Utover høsten har vi et tett program med blant annet årets bildeutstilling og utgivelsen av den nye boka vår. Vi har mye å se fram til. God sommer ønskes dere alle fra styret.

Even Haugseth

Gubbelaget på Vålerenga.

Gubbelaget i Vålerenga ble startet i 1972. Initiativtaker var Sogneprest Johnsen. Det startet med at eldre møtte hverandre i parken og satt på benker utenfor kirka. Presten la merke til dette og da det en dag regnet kraftig, inviterte han "Gubbene" inn i kirka. Og dermed var det gjort. Gubbelaget hadde et sted å være.

Nå er det faste møter siste onsdag i hver måned fra kl 12.00 til ca 14.00. (Ikke i feriemånedene og jul). Foruten dette arrangeres turer, besøk i VIF-brakka og andre tilstelninger.

Det er bare å møte opp. Eventuelle spørsmål kan rettes til meg Knut Roar Westbye mobil 90831966.

Barndomsopplevelser på Etterstad og Vålerenga

Av Håkon (Olav Harald) Engh

Foto Widerøe's Flyveselskap AS

Jeg var 5 ½ år, da vi flytta inn i blokk 16, i annen etasje til høyre i oppgang A, på Etterstadsletta 21.12 1949. For oss som kom fra ett lite rom og et knøttlite kjøkken i Mariboegate, med utedass i bakgården, var den nye leiligheten et slott. Fire rom og kjøkken, separat bad og WC, en stor bod på loftet og to i kjelleren. Hvilken luksus! I dag er det en helt normal kåk.

Før jeg slo rot på Etterstad, reiste jeg til Mariboegate så ofte jeg kunne. Det var jo der alle vennene mine bodde. Bytrikkens rute 16 hadde endestasjon ved sporsløyfa nederst på Etterstad. En barnebillett kosta 10 øre hver vei. Med fare for å bli kalt bakstreversk må jeg tilstå at jeg savner den gamle trikken. Jeg likte å stå på

den åpne plattformen på henger'n. Der ute i friluft, med vinden ruskende i håret, fikk jeg skikkelig følelse av å være på reise. Hvis det var mange mennesker der, hendte det også at jeg sparte 10-øren. Var jeg aleine så var det bare å resignere, når konduktøren innenfor smelte med den lille betalingsluka i døra. Ofte mangla jeg den nødvendige kapitalen, når reisetranken meldte seg. Da tok jeg ikke sjansen på å entre trikken, men tok beina fatt. Det ble mange skritt for en liten pjukk. Trikkelinje nr. 16 var altså forbindelsen mellom det gamle og det nye. Mellom Mariboegate 16 og blokk 16 på Etterstad. Mellom de to første epokene av mitt liv. Som en slags magisk treenighet.

En gang holdt veivesenet på med gravearbeider i Mariboegate, eller kanskje det var lysverket eller vannverket? Vi var en flokk unger som kasta på blink med småstein mot en sperrebukk på fortaket ved siden av Rytteragers butikk. Plutselig singla det i glass. Ei gammel dame kom til syne i et knust vindu i første etasje. - "Det var han" ropte en av de litt større ungene og pekte på meg. De andre fulgte straks opp, - "Ja, det var han"! Jeg var sikker på at jeg ikke hadde knust noen rute, og i alle fall kunne det ha vært hvem som helst av oss. Instinktivt skjønnte jeg at de plukka ut meg fordi jeg var blitt en fremmed. Jeg hørte ikke lenger hjemme der. Jeg skreik og stritta

Bildet viser min bror Per (født 29.9. 1941), min mor Jenny Beate (født 24.9. 1918), min søster Kari Beate (født 2.11. 1946) og meg selv (født 4.5. 1944). Bildet må være tatt i 1948 foran huset til mors foreldre på Kløfta.

imot, da de greip tak i meg og dro meg mot huset.
- "La ham være i fred!" sa dama i vinduet. Hun så snill og trist ut. Jeg pilte av gårde, da de slapp meg. Det ble mitt farvel med barndommens gate. Jeg tror det gikk tjuve år før jeg så den igjen.

Etter hvert fikk jeg nye venner på Etterstad. Den første var Steinar Nes, som bodde i samme oppgang. Vi var mye sammen, lekte og dro på oppdagerferder i omgivelsene. Faren hans var fra Sogn, og jeg syntes han snakka så rart. Han var skredder og hadde verksted i Blåkorsgården ved legevakta. I mange år var han og Ingvaldsen i B-oppgangen de eneste i blokka som hadde bil. Nes hadde en Opel Olympia og Ingvaldsen en Borgward. Bare to av

seksten familier var altså i besittelse av det som i dag nesten er en selvfølgelighet. Ingvaldsen var fargehandler og hadde butikk i Strømsveien, rett nedenfor Sotahjørnet.

Under krigen hadde tyskerne hatt tilhold på Etterstadsletta. Brakker og rester av bygninger sto fremdeles igjen. Rett bak blokka vår sto to forfalne brakker. De ble revet kort tid etter at vi flytta dit. Det ble sagt at det hadde vært fangeleir der, for russiske krigsfanger. Da snøen smelta den første våren, fant vi briller og andre gjenstander med mystiske tegn på. Noen kunne fortelle at det var russiske bokstaver. Våren skapte også mengder av gjørme og avdekket alskens rusk og rask. Der hvor fangebrakkene hadde vært,

samla det seg en sjø av sølevann. Vi staka oss rundt på det store havet på flåter spikra og surra sammen av lemmer og plankebiter.

Sjødyktigheten var det så som så med. Sjømannskapet likeså. Fribord fantes ikke på fartøyene. Slikt ble det selvfølgelig tallrike havarier av. Mange mødre fikk hjem søkkvåte og halvdrukna små sjørøvere etter toktene våre.

Foran blokka vår gikk Østensjøbanen. Dette var lenge før den ble lagt under jorda og mens den ennå hadde endeholdeplass ved sporsløyfa på Oppsal. Den var utgangspunktet for mange turer i Østmarka. Villmarka vår. Selve urskogen. Boligområdene på Oppsal og Bøler hørte ennå framtida til. Mellom trikkeskinnene og blokka vår lå en betongplattform med nettinggjerd rundt. Det ble sagt at tyskerne hadde hatt lager der. Nå var den fylt med stabler og berg av materialer fra anleggsperioden. Det var planker, lemmer, sviller, murstein, tomme tønner, digre ruller av ståltråd og piggråd, armeringsjern, tjæreapp og mye annet. Det var et farlig sted for barn. Vi fikk selvfølgelig ikke lov til å være der, men det gjorde det enda mer spennende å forsere det høye gjerdet. Resultatet var en mengde kutt og skrubbsår, noen lettere hjernerystelser, masse kjeft, kanskje litt juling for noen og mye moro.

Høsten 1951 ble jeg skolegutt. Sammen med mamma møtte jeg opp i gymsalen på Vålenga. Salen var stinn av spente sjuåringer i forskjellige stadier av tannfelling. Én og én ble vi ropt opp og fordelt på klasser. Sammen med 30 andre gutter kom jeg i klasse 1BG med Solveig Kleven som "frøken". Noen av gutta var lekekamerater fra de nærmeste blokkene ved Hølsfyr. Resten kom fra andre deler av Etterstadsletta og Vålenga. Det første navneoppropet i klassen avslørte at helt tilfeldig hadde tre stykk Svein plassert seg etter hverandre på den samme rekka, og

at Sverre helst ville ha holdt sitt andre fornavn hemmelig en stund til. Da frøken ropte Sverre Alban Pettersen, stønnet han et fortvilet "Neeei!", la seg forover på pulsten, dundra nevene i lokket og rista på hodet.

Vi var altså en blanda gjeng, som seinere er blitt litt av hvert; vanlige arbeidsfolk, håndverkere og forretningsfolk, en arkitekt, en aktuar, en meteorolog, en fagforeningsleder, en har bygget opp en kjent sjåførscole, en annen et stort regnskapsfirma osv. Den mest kjente er utvilsomt skipsrederen og multimilliardæren John Fredriksen, som forresten het Jon uten "h" i klasseprotokollen. Blant oss gutta het han også Jon, men som oftest kalte vi ham Fredrik. Noen ble altså vinnere og andre litt mindre suksessrike, men de aller fleste var og ble vanlige, solide hverdagsmennesker.

Min beste kamerat i klassen ble Per Steinar, som bodde i en av rødblokkene på Etterstad. Han ble en viktig person i viktige år. Vi var mye sammen både på skolen og i fritida. Seinere skiltes våre veier i noen år, før vi fant sammen igjen. I dag møtes vi ikke ofte, men hver gang er det som om vi var sammen dagen før. I klassen ble han kalt Tyko. Da vi seinere kom til Teisen skole og fikk tysk, ble det Dicke. Bare et fåtall av gutta i klassen ble kalt ved sitt riktige navn. Foruten Tyko var det Fåla'n, Fisti, Goffy, Struts, Gugge, Bønna, Fedda, Snukke Belle, Haffa osv.. Sjøl ble jeg kalt Håkki. Det er fremdeles ukjent for meg om det var en forvrengning av Håkon eller om det var ironisk ment. Jeg har nemlig aldri hatt skøyter på beina og langt mindre spilt hockey, som var og er en slags "nasjonalsport" på Vål'enga.

Dicke var heller ingen skøyte-løper. Til gjengjeld gjorde vi furore i hoppbakken. Ikke med ski, men på rattkjelke. På høyden ut mot Loelvdalen lå Sukkertoppen, en hoppbakke hvor de dristigste kunne prestere sjev på bortimot

tjue meter. Jeg husker ikke hvem av oss som fikk ideen, men antakelig var det Dicke. Han eide rattkjelken og var dessuten alltid full av ideer og påfunn. De var sjelden av det konvensjonelle og kjedelige slaget. Vi starta øverst i bakken, Dicke som rormann og jeg som passasjer. Det kilte grassat i magen, da vi svisja over hoppkanten og flaksa over kulen. Først da gikk det opp for oss hva vi hadde gitt oss ut på. Vi rakk ikke å tenke mer, før vi tok bakken med et brak. Nedslaget var milevis fra å ha noe med Telemark å gjøre og ville ha gitt kraftig trekk i stilkarakteren. Jeg fikk en stjernesnell i trynet, da tanngarden hogg inn i Dickes bakhode. Så gikk vi kast i kast nedover unnarennet så snøføyka sto rundt oss. Til slutt lå vi som en haug sammenfiltra vrakgods nederst i bakken. Da vi fikk igjen pusten og konstaterte at vi var noenlunde hele, knakk vi sammen i latter. Vi lo så vi hiksta og heiv etter pusten, antakelig av lutter glede over å ha kommet levende gjennom noe som ingen hadde gjort før oss. Dicke silblødde fra et sår i bakhodet, der mine tenner slo inn. Jeg gikk med sprukken verandaleppe i lang tid etterpå. Det var et under at vi ikke ble alvorlig skadd. Seinere har jeg med skrekk tenkt på hva som ville ha skjedd hvis vi hadde fått et bein under meiene i nedslaget. Hopplengden anslo vi til 8-10 meter. Det ble med det ene hoppet. Ikke lenge etter ble Sukkertoppen jevna med jorda, så bakkerekorden vår vil stå til evig tid.

Det var i sjette klasse det meste hendte på skolen. Klasseforstanderen vår, Olav Mostad, var i Amerika, antakelig på en slags utveksling av lærere. Vi fikk et urolig år med sterk gjennomtrekk av vikarer. Jeg tror det ble åtte i alt. En slik mangel på kontinuitet fikk selvfølgelig konsekvenser. Året bød på atskillig turbulens og episoder av ymse slag.

En dag fikk vi beskjed om at vi ville få en uforberedt religions-

prøve i timen etter. Mange av gutta syntes det var blodig urettferdig, og avholdt et improvisert klasseråd i frikvarteret. Etter flere sterke innlegg ble vi enige om ikke å levere noen besvarelse.

Iallfall protesterte ingen av møtedeltakerne, da forslaget ble vedtatt. Teori er én ting, praksis ikke alltid det samme. Da det kom til stykket, var det bare Dicke og jeg som holdt avtalen. Lærer Henie skreiv "Ikke tilfredsstillende" i karakterprotokollen. - "Jævla svikere!" fnyste vi til de andre. Noen var tydelig flau over at motet hadde svikta, mens andre lot som ingenting. Vi syntes ikke de hadde krav på noen lojalitet akkurat da og fortalte Henie om avtalen vår. Han godtok til slutt forklaringa om de andres forræderi, mumla noe om solidaritet og strøyk karakteren vår. Dicke og jeg mente at en avtale er en avtale og skal holdes, så sant det er mulig, og i dette tilfellet så vi ingen grunn til at det ikke skulle være det. Vi satt igjen med skuffelse og harme, men også med viktig lærdom og erfaring.

En dag dukka det opp streikeplakater på veggen i klasserommet. De var ikke mitt verk, men allikevel sto mitt navn under noen av dem. Parolene var greie for meg, så det gjorde ikke meg noe. "Skolen er et slaveri", "Nei til prøver", "Nei til lekser" osv.. Uskyldige greier hengt opp mest i barnslig spøk. Skjebnen ville at overlærerinna stakk innom klassen akkurat den dagen, og til min og de andres forbauselse så hun ut til å ta det meget alvorlig. Det ble litt av ei huskestue!

Den dag i dag undrer det meg hvordan en profesjonell pedagog kunne takle en slik ikke-sak så dårlig.

Den store styrkeprøven kom noe seinere. Klassen fikk en stiloppgave av overlærerinna: fortell hva du synes om skolen. Bare Fisti og jeg hadde mot, eller var dumme nok, til å skrive akkurat det. Dicke må ha vært hjemme den dagen, ellers hadde vi garantert vært en trio. Vår ærlighet ble belønna med innkalling på teppet.

Fisti var først. Jeg venta på gangen, mens han var inne.

Han kom ut likbleik og vettskremt. Så var det min tur.

Hun begynte med en kraftig overhøvling og fulgte opp med trusler om mentalundersøkelse.

Jeg visste ikke engang hva det var, men oppfattet at et opprørsk sinn som mitt måtte det være noe galt med. Det var en riktig så

pedagogisk innfallsvinkel. Raseriet kokte opp i meg over en slik blodig urettferdighet. Vi var lokka i ei felle! Hun hadde jo fått det hun ba om, nemlig vår mening om skolen! Ville hun at vi skulle ljuge? Det var en fin lærdom å innprente i barn!

- "Ta hendene opp av lommene!

Det ser så udannet ut" sa hun plutselig. Da datt ordene spontant ut av meg i rettferdig harme:

- "Det er mine lommer"!

Verken før eller siden har jeg sett en liknende reaksjon. Først vantro; hadde hun hørt riktig? Så langsam erkjennelse av det faktiske forhold. En blodrød farge fylte ansiktet. Den steig fra halsen og oppover, omtrent som når man fyller et glass med bringebærsaft. Hva hun sa har jeg for lengst glemt, men volumet har jeg ennå i friskt minne.

Øverste rekke

Svein Svendsen, blokk 8/nr. 21
 Øyvind Johansen, blokk 10/nr.25 (død)
 Bjørn Harald Olavsrud, "Bønna",
 blokk 4/nr. 13
 Svein Arne Tollofsen, "Tollof", eller
 "Tolv Loff", rødblokkene
 Asle Farner, tårnblokkene
 Egil Jørgensen, bodde såvidt jeg
 husker tvers overfor Sætre kjeksfabikk
 Jan Erik Kristiansen, blokk 13/nr. 31
 Fred Arild Ruud, "Fedda",
 blokk 10/nr. 25
 "Frøken" Solveig Kleven

Midtrekka

Nils Petter Danielsen, "Daniel", nr.42
 Håkon Olav Harald Engh, "Håkki",
 blokk 16/nr. 37
 Lars Andresen, blokk 15/nr. 35
 Einar Akselsen, "Struts",
 blokk 15/nr. 35
 Bengt Bengtson Larsen,
 rødblokkene (død)
 Kjell Andersen, "Snukke Belle" eller
 bare "Snukke", klassens desidert
 sterkeste, rødblokkene
 Per Steinar Møien (nå Gundelsby),
 "Tyko"/"Dicke", rødblokkene
 Jon (John) Fredriksen, "Fredrik",
 rødblokkene
 Sverre Alban Pettersen,
 blokk 17/nr. 39
 Jan Erik Møllebak, rødblokkene

Nederste rekke

Svein Christiansen, "Fisti",
 blokk 17/nr. 39 (død)
 Rolf Steinar Isachsen (nå Bjørnstad),
 "Goffy", blokk 11/nr. 27
 Erik Skaug, tårnblokkene (flyttet til
 USA i 2. eller 3. klasse)
 Per Martinsen, "Martin", øverst i
 Schweigaardsgate
 Bjørn Jens Bryne, "Brumle", rødblok-
 kene (flyttet seinere til Sverige. Bor i
 Østersund)
 Arvid Aleksandersen, "Fåla'n", blokk
 14/nr. 33
 Jon Storm Hauge, "Gugge",
 tårnblokkene
 Arne Olavsen, blokk 8/nr. 21

Klassen ble seinere utvida med flere gutter, ved oppløsning av en fellesklasse, som ble fordelt på de andre klassene. I tillegg fikk vi to som kom fra andre skoler (Bjørn Hafsten, "Haffa", og Tom Brodén, som da bodde på Etterstadsletta og nå bor i Vålerengata.

Hennes alder og stilling gav henne en overlegen maktposisjon overfor en rettsløs tolvåring, men jeg var ikke redd. Jeg nekta å la meg skremme. Sinne og visshet om å kjempe en rettferdig sak gav et ukuelig mot.

Fisti venta spent på gangen. Han måpte, da han fikk høre hva jeg hadde sagt. På den tida lærte barn å vise respekt for voksne kun på grunn av det faktum at de var voksne. Autoriteter lekte man ikke med. Å bli sendt til overlæreren var en trussel som kunne skremme enhver til underkastelse.

Etter timen refererte Fisti ivrig for de andre gutta. Noen av ansiktene lyste av skrekkblanda respekt og undring.

- "Fytterakkern! Sa'ru det"? utbrøt Bengt, mens øynene hans holdt på å trille ut av skallen.

Det ble brev med hjem. Jeg grua meg for å levere det. Regna med at fatter'n ville bli forbanna. Det ble han også, men ikke på meg. Han forlangte en detaljert forklaring av hva som hadde skjedd. Så troppa han opp hos overlærerinna, tok seg til og

med fri fra jobben, og fortalte henne i klartekst at hun hadde fått som fortjent. Ba hun om barns meninger, så måtte hun ikke bare tåle dem, men også respektere dem slik de kom!

Jeg hørte ikke noe mer om saken. Ikke før vi fikk avgangsvitnesbyrdet halvannet år seinere. "G" i oppførselskarakter. Overlærerinna hadde insistert, med henvisning til episoden i sjette klasse. Mostad beklaget overfor fatter'n og sa han hadde protestert forgjeves. "G" i oppførsel fortalte den gangen at man var noe bortimot pøbel, men det var greit for meg. Jeg var stolt av mitt martyriske pøbelstempel. Seinere lærte Fisti også å takle autoriteter. Han ble formann i Oslo "Jern og Metall" og nestformann på landsbasis. Dessverre døde han altfor tidlig.

En høstdag i 1957 var jeg seint ute på skoleveien. Jeg langa ut med ranselen hoppende på ryggen. Ved "Sotahjørnet" kom noen av de andre gutta løpende mot meg. Jeg tror det var Bengt som ropte: -"Hurra, det bli'kke no' skole! Kongen er dau"! Jeg tviler på at

noen av oss hadde noe bevisst negativt forhold til kong Haakon 7. eller konge-familien generelt. Bengts ord fortalte derfor ingenting om monarkiets posisjon, men beskrev kun opplevelsen av å få en uventet fridag. En enda større frihetsfølelse kom til uttrykk, da vi strømmet ut av skoleporten på den siste ordinære skoledagen i 7. klasse. En gjeng av oss løp til lekeplassen tett inntil skolen. Der samla vi oss på den åpne plassen mellom dumphuska og sandkassa, tømte innholdet av ranslene i en haug og tente på. Hele ruklet brant opp, mens vi dansa rundt bålet til frihetens pris. Det er blitt sagt at der det brennes bøker, vil man snart brenne mennesker. Bokbålet vårt anno 1958 fortærte verken liv eller tanker, men var et spontant og uskyldig uttrykk for glede over å ha lagt sju lange år bak oss. Dette gledeutbruddet ble imidlertid også dyrt, men kun for oss sjøl. Det kosta oss flere ukers lommepenger å erstatte de bøkene som skulle leveres tilbake til skolen.

Foto: Oslo byarkiv

Bildet viser Vålerengaparken i 1934. Parken var den samme i 1958, bortsett fra at trærne hadde vokst seg høyere.

Enebakkeveien 2

Av Knut Roar Westbye

Her hvor Galgeberg 3 i dag ruver, lå disse småhusene før 1935. Enebakkeveien startet her. Til venstre Enebakkeveien 2 (Kasperløkka) og til høyre nr. 6 (Brårikgår'n).

I forrige nummer av medlemsbladet vårt, skrev jeg om Bilen Geijer og fabrikken i St Halvardsgate. Det var Anne Tolfsen Langley, bosatt i Frankrike, som sendte bilder og opplysninger om dette. Senere sendte jeg både kalender, medlemsblad, noen bilder og kartutsnitt. Det er veldig spennende hva enkelte henvendelser fører til. Her følger hennes epost som hun har sendt meg og mitt svar:

Hei Knut Roar Westbye,
Takk igjen for de fine kalendrene som du sendte meg, henger på veggen her. Nå har jeg enda et spørsmål til deg, hvor er Enebakkeveien 2? Min farmor, Ragna Andersen bodde der i 1900 med sine foreldre og 5 søsken. Jeg kan huske vi hadde et bilde av en tegning av et trehus hjemme, da jeg spurte hva og hvor det var så far at det var Galgeberg, men ikke hvem

som bodde der så vidt jeg kan huske. Vet ikke hvor den tegningen er nå. Ragna Andersen var yngste datteren til Hans Andersen som var gift med Ragnhild. De giftet seg 30 april 1871 og fikk 6 barn, Bernhard, Petter Hartvig, Mathilde Kristine, Anna Kathinka, Helga og Ragna. Fant på internet Tekniske nyheder. Anmeldte byggearbeider i Kristiania fra 9de juli til 30te juli 1892 Bygherre: H. Andersen, Anmelder: H. Andersen, Arbeidssted: Enebakkeveien 2, Arbeidets art.: Våningshus. Det var forruten mine oldeforeldre, 2 andre familier som bodde i huset, Johnnesen og Bønsnæs. Jeg har også lest hva som Vålerenga historielag har skrevet om Enebakkeveien, men den begynner med nr.16 Fra 1900 tellingen fra Kristiania står det at Hans Andersen var: "Fourage handler", jeg lurte på hva det var? Venlig hilsen fra Anne.

Hei Anne.

Enebakkeveien 2. Tidligere krysset Enebakkeveien, St. Halvardsgate ved Galgeberg (Justisplass). Enebakkeveien gikk over Brårikhaugen videre ned mot Åkebergveien vis a vis der hvor Knutsen hadde fotoforretning (revet nå). Jeg vet vi har kart over dette og jeg skal sende deg et utsnitt. Fourage handler eller forretning. Veldig artig at nevner dette, fordi ordet er utgått for lenge siden, men det er også rart at kjente leksika ikke sier noe om det. Det kan sammenlignes med en bensinstasjon som på den tid var en som handlet med fôr til hester (eller andre dyr som spiste høy og lignende). Alltid hyggelig å høre fra deg. Sender deg et medlemsblad hvor jeg har skrevet om Geijer. Vennlig hilsen Knut Roar

Hei igjen !
 Takk for kvikk respons, det høres ut som det huset ved Galgeberg var huset min oldefar Hans Andersen bygget, skal høre med familien om de vet hvor den tegningen er nå...
 Nå vet jeg også hva en "fouragehandler" er, takk skal du ha for den informasjonen. Det var jo ingen biler på den tiden (før min morfar kom med en Norsk Geijer!) og hestene trengte drivkraft.
 Skal bli artig å se medlemsbladet med historien om Geijer. Jeg vet at Norsk Teknisk Museum har litt informasjon, men jeg har aldri tid til en tur dit når jeg er i Norge.
 Beste hilsen fra Anne.

Hei Knut Roar,
 Tusen hjertelig takk for de fine bildene og kartet du sendte meg idag

(på bursdagen min) !
 Ja, jeg kjenner igjen huset fra tegningen vi hadde hjemme, ikke samme tegningen, men huset er det samme og jeg husker "berget" opp til det. Min oldefar, Hans Andersen må ha tjent "bra" som fouragehandler siden han hadde anledning til å bygge sitt eget hus og ikke måtte bo i Brårikgården..
 Foruten hans egen familie, kone og 6 barn, hvorav den første døde tidlig, bodde hans bror Borger Andersen der og to andre familier. Farmor Ragna Andersen var yngst og ble lærerinne. Hun giftet seg med Thomas Tolsen (lærer) Kampen skole, f.i Fredrikstad men vokste opp i Aarupsgt 11. Kampen historielag skulle legge inn et innlegg i deres neste kalender som jeg sendte de. Thomas og Ragna flyttet

senere til Holtet v. Bekkelaget.
 Det er min morfar Adolf Laudensack som begynte med bilindustrien i St. Halvardsgt. 35-39.
 Han vokste opp i Karlstad gt. 4 D hvor hans far var pøsemaker der .
 Mormor ,Margit f. Fadum vokste opp i Thorvald Meyers gt. 81 og hennes far var bakemester og hadde konditori der, mormors bror hadde senere Kneipbrødfabrikken.
 Som du skjønner bodde de alle i Oslo eller Kristiania og det er greit å kunne vite om sine røtter.
 Farmor er den siste av min familie som jeg finner ut om i slektsforskningen av mine aner;

Hjertelig tusen takk igjen,
 hjertelig hilsen fra Anne.

Max Miller fra Vålerenga – USA's første postflyver. Del 2

Av Even Haugseth

I forrige utgave av "Mer gammelt enn nytt" fikk leserne høre om villstyringen Max Miller som var fra Sotahjørnet og ble så berømt for postflyvingen sin i Amerika. Det er sikkert mange som lurer på hvordan det gikk med han. Og nå skal vi ikke holde dere på pinebenken lengre. Her kommer andre og siste del om pioneren Max.

Det ble mange flyturer på Max Miller etter langturen mellom New York og Chicago i september 1918. Postrutene på østkysten hadde riktignok konkurranse fordi det på grunn av korte avstander, gikk nesten like raskt å sende post med tog. Dessuten kunne flyene bare ta av i dagslys mens togene også gikk om natta. Det var dyrt å sende brev med fly, 16 cents, og med tog bare 2 cents.

I bøkene sine har A.D. Jones samlet utallige rapporter fra turene hans. Mange av dem forteller om så vel tekniske problemer som problemer med vær og værvarsling. Det ble feilnavigeringer og uforutsatte landinger som kunne medføre ikke planlagte overnattinger underveis. Overraskelsen var også stor da folk plutselig fikk besøk av Max med flyet sitt som tilfeldigvis landet på jordet deres.

I august i 1919 fant det sted et flystevne i Cleveland, Ohio. Der ble blant andre Max' frue Marie invitert til å bli med på tur. Hennes frykt for å fly var ikke verre enn at hun turte å bli med. Etter turen uttalte hun at det var mye bedre enn å kjøre bil, og at hun ikke var redd et øyeblikk.

Det neste året var Max pilot på en rekke flyvninger. Når en leser gjennom alle rapportene hans, kan en undre seg over at han kom seg helskinnet fram. Mange av turene ble avbrutt av forskjellige grunner. Den 11. August 1920 nektet han å

fly fordi han mente at flyet var utrygt. Han ble også flyttet rundt til forskjellige steder der det var behov for han. Max Miller levde et farlig og omflakkende liv.

Den 1. September tok Max og hans mekaniker Gustav Reiersen av fra New York til Cleveland med rundt 300 kg post i 18 sekker. Ikke lenge etter avgang så tilskuere på landsbygda i New Jersey at noe var galt. De hadde tydeligvis motortrøbbel. Max forsøkte å unngå tretoppene og mekanikeren kastet ut postsekker.

Kort etter tok flyet bakken. De to rakk ikke å komme seg ut før flyet sto i flammer, og begge omkom. Rett sør for Morristown i New Jersey, sluttet eventyret for vår unge, villstyring og helt fra Vålerenga.

Samme dag gikk det et telegram fra postmester Otto Praeger til Mrs. Louise Miller, Stromsveien 53, Christiania (Norway). I tillegg ga han instruks om at John Miller i New York, som angivelig skulle være hans far, skulle kontaktes. I denne instruksjonen ble det oppgitt

riktig alder for Max, 27 år. John Miller ble funnet, og det ble bekreftet at han ville stille som bæreberer i begravelsen. Hvem denne John Miller egentlig var, og at alderen til Max plutselig stemmer her, er en gåte. Hvorfor Max innbilte sin kone og andre at han hadde en far i New York, er også et mysterium. Antakelig får vi aldri svar på disse tingene heller.

Max Miller ble gravlagt på familiegravstedet til svigerfaren James E. Thomas på Glenwood gravlund i Washington DC. Gravsteinen står der fortsatt.

Enka Marie fortsatte å skrive med svigermor Louise Møller på Vålerenga, men hun møtte aldri verken henne eller brødrene Odd og Ulf.

Marie beskrev Max som høy og slank med krøllete, blondt hår. Han drakk ikke, men røkte sigaretter i ett sett. Likte hester, og da de bodde i College Park (Maryland), kunne han sitte utenfor huset og se på fugler fly i timevis. Hun har også sagt at hun aldri ble skikkelig kjent med han. Det er kanskje ikke

Avisutklipp fra "Cleveland Plain Dealer" av Max og Marie Miller fra flystevnet i 1919.

så rart i og med at de kjente hverandre så kort tid, og at han var ute og fløy store deler av denne tida. Opplysningene har vi fått fra Gerd Møller Eriksen, Turid Møller Bricen, Jim Miller (Max' nevø i Minnesota) og A.D. Jones. Sistnevnte har skrevet bøkene "MAX - I didn't get to know him very well" i 2004 og "Aerial Mail Service" i 1993 for The American Air Mail Society. Han har innhentet tillatelse for ikke kommersiell bruk av opplysningene derfra. Jones har gjort en fenomenal jobb med å dokumentere Max' liv. Bøkene anbefales på det sterkeste. Om noen ønsker å kjøpe bøkene, kan historielaget formidle kontakt med forfatteren. Bildene er gjengitt med tillatelse av Turid Møller Bricen. Stor takk til alle som har bidratt.

Her på gravlunden Glenwood i Washington DC hviler Max Miller, helten fra Vålerenga.

Ulf Miller besøkte Grant Park i Chicago i mai 1934. Dette er stedet hvor hans bror Max i 1918, som førstemann, landet med postfly fra New York. Eier: Jim Miller.

Medlemsmøte 21.04.2009

Thor Gotaas er en morsom underholdende og meget engasjert foredragsholder.

Even ønsket velkommen til alle fremmøtte, et sted rundt 70 stk. Han inviterte oss med på en av årets høydepunkter, som er Bydelsvandringa. I år blir det mandag 8. juni. Han nevnte også siste utgave av "Mer gammelt enn nytt" med historien om Max Miller. Og vi oppfordrer nok en gang medlemmene til å komme med stoff til "Mer gammelt enn nytt". Og så høydepunktet, Thor Gotaas. Han presenterte seg selv som født i 1965 og oppvokst i Brumunddal. Gotaas har skrevet flere bøker om vandrende folk i Norge og har fordyppet seg i taternes historie. Vi har jo tidligere vært så heldig å ha ham som foredragsholder. Da var temaet "loffere og landstrykere". Og han hadde også et innslag om skismøring på bydelsvandringa for to år siden. Thor Gotaas er en morsom, underholdende og meget engasjert foredragsholder. Denne kvelden skulle vi få høre om taterne. Han sa selv at han kunne snakke litt vel fort men det virket ikke som om

noen i salen hadde problemer med å holde følge med hans ordstrøm. Fint illustrert med bilder kunne Thor Gotaas fortelle oss om dette landeveiens folk, de reisende, også kalt taterne (på Østlandet), fant (på Sørlandet og langs kysten), splint (på Vestlandet) og fuss, fark eller tater (i Nord-Norge). Taterne reiste og levde i store følger, hele generasjoner dro av gårde sammen på landeveien, altså en familiebasert livsform utenfor samfunnets – og kirkens normer. De ble ikke døpt, og dermed ikke konfirmert eller gift i kirka. De levde et liv på landeveien på godt og vondt. Fint og romantisk om sommeren og veldig tøft om vinteren. Det var et hardt liv men de foraktet et liv bundet til rutiner som bondelivet, et fastspent liv med tungt fysisk kroppsarbeid. Taterne hadde sitt eget språk, romani eller rodi, og i tillegg et tegnspråk som ble brukt til å varsle og informere hverandre, et nettverk. Innad hadde de et sterkt familiesamhold. De kunne slåss

seg i mellom men utad holdt de alltid sammen. Taterne er et folkeslag som er omgitt av mystikk, farlighet og eventyr. De var mørke, fremmedartete, reiste i store følger og de snakket i tillegg sitt eget språk. Ingen andre grupper er så myteomspunnet som dem. Men de er også kjent som allsidige og dyktige håndverkere, spesialister på hestehandel og selgere av ymse varer og som musikere. Og for sin spådomskunst, kvinnene spådde i kort, kaffegrut, hender og for trolldom. En bonde kunne til og med betale for at taterne ikke skulle kaste trolldom over buskapen. Dessuten var det å forelske seg i en taterjente eller -gutt sett på som en forbannelse av de fastboende, buroen, "stakkars den som fikk ei taterjente kjær" var et ordtak, kunne Thor Gotaas fortelle oss. De er kjent som et vandrende folk, sjelden i ro mer enn et par uker av gangen. Det var kun om vinteren når det var spesielt kaldt eller

vanskelig å ta seg frem. De tok seg frem med hest og vogn, til beins eller med båt. Helt til 1951, da det kom forbud mot å ferdes med hest. Da måtte taterne ta beina fatt, sykle, sparke eller anskaffe seg bil. Opp gjennom århundrene har taterne stadig vært på flukt fra kirken og myndighetene.

På 1700-tallet kan man høre om store fan-tejakter. Allmuen samlet seg sammen om å fange fanter (en fellesbetegnelse for de som hadde landeveien i Norge som bosted). Men det var taterne som var hovedmålgruppen. I 1740-årene ble det også opprettet fem tukthus rundt omkring i Norge. Her ble hele taterfamilier plassert. De skulle tuktes til å jobbe og helbredes fra å vagabondere, en sykkelig trang til å vandre. Å bli plassert på tukthus eller i fengsel var det verste en tater kunne oppleve. De elsket friheten.

I 1850 begynte også myndighetene og tvangsbortsette taterbarn til norske familier. De skulle oppdras til å bli kristne "gode"

mennesker. Så kom løsgjengerloven i 1900. I 1907 ble den satt i verk: det ble forbudt å vandre, alle skulle ha fast jobb og bopel. I 1930 begynte antall tater å minke i antall på norske landeveier. I disse dager er taterne en del av storsamfunnet.

Gjennom årene har det blitt skrevet mange bøker av norske forfattere og det har blitt lagd flere filmer. Filmen "Fant" av Gabriel Scott er vel den mest kjente. Presten og tukthuslæreren Eilert Sundt (1817-1875) har også skrevet flere beretninger om "fantefolket i Norge" som han selv kalte dem. Han brukte meste-parten av sitt liv til å studere taterne. Gjest Baardsen, som var ettersøkt stortyv, levde lengre perioder i skjul hos taterne. Han lærte dem godt å kjenne og resultatet ble at han skrev en ordliste som han kalte "skøyermål" i 1820-åra.

Og vår kjære Alf Prøysen var en stor beundrer av taterne, en taterromantiker. For ham represen-

terte de frihet og eventyr. Han var full av takknemlighet for det han lærte av dem av sang – og visekunst. Alf Prøysen dansa en gang med en ung taterkvinne og for denne episoden ble han erta i årevis etterpå.

Dette er altså essensen av det Thor Gotaas fortalte oss om taternes historie denne kvelden og som han selv sa i sin avslutning, han skrapte bare i overflaten av historia. Og han ønsket ikke å fortelle en elendighetshistorie men en beskrivelse av alt det gode taterne har brakt med seg rundt på bygdene i Norge. Til slutt solgte Gotaas sine egne bøker fra sekken. Så her kan vi lese og lære mer om taterne. God lesing!

Aller sist men ikke minst, var det fra Unni og Kari på kjøkkenet, nystekte vafler og kaffe i litervis. Og tid for en pratetund. Og vi treffes i igjen til vår egen vandring den 8. juni.

Referent
Ragnhild Strømme

Et stort Vålerengahjerte har sluttet å slå.

Arild var født og oppvokst på Kampen, med besteforeldre i Totengata på Vålerenga. Det var i Vålerengens Idrettsforening Arild meldte seg inn allerede i 1939, i en idrettsforening hvor storebrødrene Thorbjørn og Ivar allerede var med. Arild etterfulgte i 1948 Tippen Johansen som keeper på A-laget til Vålerenga, og fikk også med seg en kamp med flagget på brystet. Arild hadde i tillegg en aktiv karriere i så vel i bandy, fotball, håndball og ishockey. Vålerenga er mye mer enn en idrettsforening, også for Arild. Vålerenga er i tillegg en hyggelig liten landsby i storbyen, og denne bydelen kjente Arild bedre enn de fleste. Arild hadde en unik kunnskap om hvem som har bodd i de forskjellige husene, når de var født og hvor de jobbet. Arild var aktivt med i VIF's Aldermannsliga, vi feiret 80 års dagen hans i Brakka

i begynnelsen av desember. Og Arild var som vanlig i storform. Var det noen som husker navn, tidspunkt og episoder på og rundt Vålerenga, så var det Arild Andresen. Klanen og Vålerenga Historielag har i de siste årene gjennomført idrettshistoriske

by vandring på Vålerenga, og her har Arild naturligvis stilt opp. Det er personer som Arild som gir klubben og ikke minst bydelen vår sjel og identitet!

Bjørn Arild Gjerdalen
og Jarle Teigøy

Jarle Teigøy holder mikrofonen for Arild Andresen på historielagets vandring med Klanen våren 2007. VIF's tidligere målvakt hadde mye morsomt å fortelle fra kampene og fra Vålerenga.

Kværnervandring

mandag 8. juni fra kl 18.00

1. Stopp hjørnet Opplandsgata, Smålensgata og Enebakkveien

Om oversikt Lodalen og bedriftene
Betydningen av industrien fra en mølle, smie og til industri.

Forfatter Trygve Gulbranssen
1894 - 1962
Enebakkveien 39.
Butikken. NSB gården.

2. Stopp ved Geijer.

Om Geijer, Onsumslottet og Onsumslaget
Bilen
Oslobenken

3. Stopp ved den gamle administrasjonsbygningen til Kværner Brug 1853 – 1999.

Om hvor bygningene lå, hvilke og ulike tidsperioder
Gule Kværner

4. Stopp ved Fyrhuset

Hvor det hele startet. Mølla, smia og kraftverket.

KABA
Hvite Kværner

5. Stopp ved Enebakkveien 66, dammen

Jøtul 1916
Damanlegget, fossen

6. Stopp ved Oslo
Kullsyrefabrikk 1898

Produksjon av kullsyre, tørris, LUX brannslukkingsutstyr 1919
Familien Anker

7. Stopp ved Enebakkveien 64B

Blå brakka
Rød brakka
Læregutthjemmet
Gul brakka
Nygaard
Blokkene
Tårnblokkene

8. Stopp ved inngang til hylla.

Hylla og bebyggelsen
Nedgang til KB
Grønlinds oljefyring
NSB "hybler"
Trevarefabrikk langs med tranga
Enebakkveien 62
Jernbanen

(Mindre endringer kan forekomme.
Forbered spørsmål og kommentarer.)

Enebakkveien 39 hvor Trygve Gulbranssen ble født.

Hylla.

Brakkebygrenda.

Enebakkveien 66

Fra vaffelsteker til sekretær, en historie om gjenfunnen slekt

Familien på tur, fra venstre: Ingeborg Gundersen (mor til Bjørg), min mor Jorunn, Bjørg Staal (f. Gundersen) og Dagmar (f. Gundersen) og Arthur Hansen. Fotograf: Gustav Adolf Gundersen. Bildet er fra 1930 åra.

Det er en historie jeg bare må fortelle dere. Det handler om Bjørg Staal og meg. Ja, for alle kjenner vel hu Bjørg. Hun som var sekretær i historielaget før meg. Det begynte altså for et par år siden. Da hadde Vålerenga historielag fotoutstilling i menighetssalen. eg hadde bodd på Vålerenga bare noen måneder, og jeg ville så gjerne treffe slekta mi igjen. Ja, for det er nemlig Bjørg det, og Kari som steker vafler. Så det var jo bare å ta på seg skoa og trippe ned til utstillinga. Jeg skal innrømme at jeg var ganske spent. Jeg hadde ikke sett dem på over 40 år. For Bjørg er nemlig kusina til mora mi. Dessuten ble mora mi borte i 1965, og kontakten med den siden av familien ble ikke som den burde ha vært. Sånn er det bare. Man kan jo si det at jeg følte meg som det bortkomne lammet som endelig hadde kommet hjem igjen. Maken til velkomst

og varme har jeg ikke opplevd. Ja, jeg tror Bjørg og Kari var ganske overrasket da jeg plutselig sto der, og hele tiden sa Bjørg: "Men det er jo Ragnhild, jo". Historie har alltid interessert meg. Og etter det ble så populært med slektsforskning, så har ballen bare rullet videre den. Ja, tanken var jo egentlig at jeg ville vite mer om familien Gundersen og kanskje hjelpe litt til med å steke vafler og sånn på medlemsmøter. Joa, vafler blei det. Det neste var fotoutstillinga i fjor med salg av dvd'er og kalendere. Og min egen vegg med Baker Eid og vertshuset. Så kom mars og årsmøtet. Ja, og så plutselig satt jeg der som sekretær i Vålerenga historielag. Bjørg og Kari har fortalt meg mye om familien min, om oldefar Gustav Gundersen som eide både Strømsveien 26 og 44. Om mor, tanter og onkler og bestemor Ragnhild Marie som jeg er oppkalt

etter. Og jeg har fått masse bilder av tanter og onkler og alle de andre i Gundersen slekta. Nå henger de her på veggen hjemme hos meg. Ja, og det skal dere vite. Det er en stor ære å få lov til å overta som sekretær etter Bjørg. Hun er jo som en historiebok i seg selv den dama. Foreldra mine bodde i Strømsveien 26, og der ble broren min født. To måneder før jeg ble født, i 1960, flytta de til Sletteløkka til en varm leilighet med bad. Men mesteparten av livet har jeg bodd og jobba på Grunerløkka. I barneårene bodde familien også noen år i Paris og i Tanzania. Så en rundreise på godt og vondt har det blitt. Men den dagen jeg flytta til Vålerenga, da var jeg hjemme igjen! En takk til dere i styret og alle medlemmer av historielaget for den varme velkomsten jeg har fått. Mange hilsner Ragnhild Strømme

Publikasjonsnr.:
ISSN 1890-9094

Vålerenga Historielag
Hedmarksgata 2
0658 Oslo

Vålerenga Historielag
på internett:
e-mail: epost@valerenga.org
hjemmeside:
<http://www.valerenga.org>
Bankkonto: 0530 04 78222

SALGSTORGET

Fra Sotahjørnet til
Bohemen, DVD Kr. 150,-

2 dvd-er om Oslos historie
kr 200,- Utgitt av Fellestrådet
for historielagene i Oslo

Støtt Grasrotandelen!

Slik ser kortet ut som vi sender
ut etter påske, med
Grasrotandelens strekkode.
Hvis du vil ha flere kort til
venner og kjente, kontakt
Bjørn Granlund
direkte på tlf. 901 80 290
eller e-post:
kasserer@valerenga.org

Arrangementskalender første halvår 2009:

Bydelsvandring: Mandag 8. juni kl.18.00. Tema: Kværner.

Medlemsmøte: Tirsdag 15. september i menighetssalen,
Vålerenga kirke kl.19.00.

Fotoutstilling: Lørdag 10. oktober i menighetssalen
Vålerenga kirke kl.12.00 – 16.00

Fotoutstilling: Søndag 11. oktober i menighetssalen
Vålerenga kirke kl.12.00 – 16.00

Medlemsmøte: Tirsdag 17. november: i menighetssalen,
Vålerenga kirke kl.19.00.

Styret i historielaget:

Leder:
Even Haugseth
Nestleder:
Knut Roar Westbye
Kasserer:
Bjørn Granlund
Sekretær:
Ragnhild Strømme
Styremedlem:
Fred-Arild Ruud
Varamedlem:
Unni Granlund
Varamedlem:
Bjørn Arild Gjerdalen
Varamedlem:
Berit Knudsen

Arbeidsgrupper

Bildekalender:
Kontakt: Even Haugseth
Tlf.: 22 57 01 66,
mobil 93801902

Fotogruppe:

Fotografering, innsamling og
avfotografering av bilder:
Kontakt: Bjørn Granlund
Tlf.: 22 68 34 05,
Mobil: 90180290

Idrettsgruppe:

Om bydelens idrettsmiljø
Kontakt: Bjørn Arild Gjerdalen
Mobil: 90919250

Medlemsavisa:

Knut Roar Westbye
Tlf: 22 17 48 84,
Mobil: 90831966
Epost: kroarb@online.no

Fred-Arild Ruud
Tlf.: 22 67 39 19
Mobil: 93665243
Epost: freda@broadpark

Kyterngruppa som holder på
med bok om Kytern:
Marion Juliussen
Bjørn Arild Gjerdalen
Even Haugseth

Hvis du tipper eller spiller lotto
og vil gi overskuddsandelen til
Vålerenga Historielag, klipp ut
og ta med kortet og vis det til
tippekommisjonæren.

